

ZPRÁVA O REALIZACI

HUMANITÁRNÍ POMOCI OBĚTEM ZEMĚTŘESEŇÍ A CUNAMI

V INDONÉSII

Cestu do Indonésie podnikli Martin Točík a Josef Formánek v termínu 28. 9. – 18. 11. 2005.

Škoda na Siberutu nebyla tak velká, jak se původně domnívali. Rozhodli se proto investovat většinu peněz tam, kde to bylo nejvíce třeba, tedy v Aceh. Přesto symbolickou částku věnovali i Siberutu, protože peníze byly vybrány na aukci hlavně jeho jménem.

V Aceh byla realizována tato pomoc:

- **Kompletní vybavení mateřské školky (nábytek, hračky, knihy a hudební nástroje pro čtyřicet dětí), včetně srovnání okolního terénu, postavení plotu a nákupu prolézaček, kolotočů a houpaček.**
- **Čtyřiceti ženám, kterým cunami vzala rodinu i zaměstnání, bylo darováno kompletní vybavení kuchyňského náčiní pro pouliční prodej občerstvení a sladkostí.**
- **Částečné vybavení druhé školky prolézačkami a nábytkem**

- **Věnování knih střední škole v Banda Aceh**
- **Věnování knih základní škole v Kajhu**
- **Pouliční osvětlení a počítač pro uprchlický tábor Labuy**
- **Ozvučení a vybavení uměleckého centra v Banda Aceh**
- **Ženy, které přežily cunami dostaly 8x šicí stroj, stroj na vyšívání 2x, stroj na obrubování 1x**
- **Muži z uprchlického tábora dostali 2x pouliční stánek, náradí a vrtačky**
- **Kolo a školní potřeby 2x pro sirotky**
- **Vybavení komunitní kuchyně a jídelny pro uprchlický tábor Klieng Cot Aron.**
- **Prolézačky pro základní školu v Klieng Cot Aron**
- **Celkem investováno cca. 195 milionů Rupii**

Z deníku Josefa Formánka: *“...když si odmyslím moji bezmocnost, že nemůžu pomoci všem, tak předávání daru konkrétním lidem je hodně hezký. Třeba včera jsem byl předávat humanitární pomoc v jednom stanovém táboře pro uprchlíky před cunami a už příjezd ve mně vzbudil dost zvláštní pocity. Ty lidi na nás už čekali před branami tábora a když nás uviděli, začali šťastně mávat a v očích měli něco mezi úžasem, vděčností, překvapením do poslední chvíle – jestli je to opravdu skutečnost. To se nedá popsat ani nafilmovat. Jeden chlapík co v cunami ztratil všechno, hlavně včetně rodiny, chodil s otevřenou pusou okolo starého pojízdného stánku, který jsme sehnali z druhé ruky a nevěřicně se ho opatrně dotýkal rukama, jakoby byl úplně nový. Měl v něm od nás i dost zboží na prodej, nějaké pití, cigára, křupky. Asi se mu tím vrátil i kus minulého života, neboť před cunami měl podobný, možná proto se tak nepřítomně usmíval, když ho obcházel. Lidi mu klepali uznale na rameno, jako vidíš to-Bůh existuje. Člověk by se usmál, ale víme my vůbec něco o božskech plánech a cestách? Paní co před tou tragédií měla obrubovací šicí stroj, nic neříkala, když jsme jí ho přivezli, jen se mě dlouho dívala bez uhnutí do očí. Musel jsem se otočit. Navíc to nebyla moje zásluha., ale těch 66 českých výtvarníků a pana Hrušky. Já jsem byl jenom pošťák, i když dobrejch zpráv. Byli viditelně nevěřicně dojatí, děkovali, třásli mi rukou. Měl jsem co dělat, abych na sobě nedal znát, jak jsem rozklepaný, jen jsem se snažil usmívat a pořád jsem opakoval: “Bantuan dari republik Ceko-Pomoc z české republiky“. Někdo ze sebehnuvšího se davu vykřikl: „Poborský, Nedvěd, Baroš!“ Šťastně jsem přikývl, jakože ano – je to ta zem, kde se roděj tak skvělý fotbalisti a prima lidi, co svoji pomoc posílaj na druhej konec světa. Jenže pak se mě dotýkala spousta rukou: “Mister, please, help me“ a já už jim všem pomoc slíbit nemohl...Večer jsem ještě předával s Martinem pomoc dvěma sestrám a jednomu klukovi, úplnejm sirotkům. Bylo to jako o vánocích, vybalovali se dárky-všichni se překvapením nezmohli na nic jiného než říct úžasle děkuju. Ani se jim nedivím. Přesto všechno, ty dobrý pocity, jsem musel přemejšlet i o těch, co nic nedostali. Je to těžké. Být anděl není vůbec lehký.“*

...opatrně řekla, že by chtěla pojízdný stánek za milión Rupii, což je na naše asi dva a půl tisíce korun. Řekl jsem, že uvidím, co by s tím šlo dělat. A vy jste kdo, řekla a vzápětí dodala: Anděl? Oba jsme andělé z České republiky, ukázal jsem i na Martina. To jsou věci, zakroutila hlavou. A celou dobu než jsme odjeli se na nás zamyšleně dívala. Bylo krásné, že jsem tam měl tu moc splnit některá přání, změnit životy. Tehdy jsem poprvé byl vděčný panu Hruškovi, že jsem tady. Škoda, že takovou moc nemám i v Čechách...

Pak jsme se ještě rozhodli koupit jednomu patnáctiletému sirotkovi kolo, kalkulačku, stůl, anglický slovník a zaplatit školné na celý rok. JE TAK PŘÍJEMNÝ – AŽ BYCH ŘEKL NÁVYKOVÝ, BEJT ANDĚLEM.

Na Siberutu byla realizována tato pomoc:

- **do Muara Saiby dopraven materiál na stavbu vodovodu a ve spolupráci se zástupcem náčelníka ve vesnici domluven postup prací a kontrola již vykonaných prací.**
- **zařízení a knihy pro školu v Muara Saiby.**
- **komunita v Butui, Madobak, poskytnuta rozvojová pomoc (moskytiéry, léky, potraviny, rybářské potřeby, míče, mačety, nože, atd.)**
- **řezačka na ságo, kterou budou v Butui využívat čtyři rodiny**

Celkem investováno cca. 34 miliónů Rupii.

Z deníku Josefa Formánka: „...byl to asi nejhezčí odjezd ze Siberutu, co jsem zažil, ale už předtím v pralese obětovali slepici a prosili duchy o pokoj pro mou duši, mou rodinu a pro celou mou zem a můj kmen Ček, který jim pomohl. Šaman se za nás modlil, ať se nám vyhýbají nemoci a máme všeho dostatek.“

STRUKTURA POUŽITÍ FINANČNÍCH PROSTŘEDKU

(celkem k dispozici 274 miliónů Rupii)

- I.) Aceh – 195 miliónů Rupii**
- II.) Siberut – 34 miliónů Rupii**
- III.) Potřebné a užitečné náklady na realizaci mise včetně režie, dopravy a ubytování příkazníka a jeho spolupracovníka – 40 miliónů Rupii.**
- IV.) zbylá částka, která nebyla proinvestována kvůli nemoci Martina Točíka, bude vrácena Českému červenému kříži – 5 miliónů Rupii.**

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem, kteří nám pomohli akci uskutečnit. Díky:

- všem zúčastněným výtvarníkům za „hlavu“, navíc Jiřímu Anderlemu, že nám zprostředkoval cestu do galerie Anderle v Pelléově vile v Praze 6 a Markétě Podhůrské, že nabídla pomoc svého chotě

- úředníkům Městské části Prahy 6 v čele se starostou Mg. Tomášem Chalupou, kteří se tak bezprostředně nadchli pro tuto akci, z jejich přístupu máme dodnes dobrý pocit
- Petru Mändlovi za prostor Písecké brány, kde se aukce konala
- OD IKEA za zapůjčení regálů
- notářce JUDr. Olze Křemenové
- moderátorovi Zdeňku Podhůorskému
- Českému červenému kříži, že se ujal převzetí financí za vydražená díla a vybavil jimi cestovatele Josefa Formánka
- Josefu Formánkovi a Martinu Točíkovi, kteří se do Indonésie vypravili a páchali dobré skutky za nás